

Κυριακή 8η Φεβρουαρίου 2026

Κυριακή Ἀσώτου.

(Λκ. 15, 11 – 32).

«...εὐφρανθῶμεν» (Λκ. 11, 23).

Ἡμέρα χαρᾶς ξημέρωσε σήμερα! Ὁ Κύριος καί παντοδύναμος Θεός μᾶς παραδίδει τό εὐαγγέλιο τῆς φιλανθρωπίας Του, πού εἶναι ἡ θαυμάσια παραβολή τοῦ Ἀσώτου υἱοῦ. Ὁ Θεός σάν στοργικός Πατέρας μᾶς ἀγκαλιάζει. Ὅλους τούς χαμένους στή μακρινή χώρα τῆς ἁμαρτίας μᾶς περιμένει νά ἐπιστρέψουμε κοντά Του, νά ριχτοῦμε στήν ἀγάπη Του καί νά λάβουμε τίς εὐλογίες Του. Γιά κάθε μετανιωμένο παιδί Του πού ἐπιστρέφει στό πατρικό σπίτι, δηλαδή στήν Ἐκκλησία, στήνει χαρά καί πανηγύρι. Καλεῖ ὅλους τούς πιστούς νά συγχαροῦν μέ τή μετάνοια καί τήν ἐπιστροφή

τοῦ ἁμαρτωλοῦ. «Εὐφρανθῶμεν» φωνάζει δυνατά! Προτρέπει ὅλα τὰ μέλη τῆς οἰκογένειάς Του νά λάβουν μέρος στό χαρούμενο τραπέζι, πού γίνεται γιά τήν ἐπιστροφή καί τή σωτηρία τοῦ κάθε ἁμαρτωλοῦ.

«Εὐφρανθῶμεν» λέγει ὁ Θεός, ὅταν ἓνας ἀδελφός μας καταλαβαίνει τὰ σφάλματά του καί ζητάει συγχώρεση. Νά εὐφρανθοῦμε, ἀλλά γιατί; Σέ τί μᾶς ἀφορᾷ ἡ ἐπιστροφή τοῦ ἁμαρτωλοῦ; Ἀφοῦ ὁ Κύριος ζητάει νά μὴν ἀσχολούμαστε μέ τίς ἁμαρτίες τῶν ἄλλων καί νά μὴν κατακρίνουμε τὰ λάθη τους, γιατί μᾶς προσκαλεῖ νά ἀσχοληθοῦμε μέ τή μετάνοιά τους καί νά χαροῦμε γιά τή σωτηρία τους;

Εἶναι ἀπαραίτητο νά εὐφραινόμαστε μέ τή μετάνοια τοῦ κάθε ἁμαρτωλοῦ, ἐπειδὴ, κατὰ πρῶτον, εἶναι ἀδελφός μας. Μέ τόν πλανεμένο ἀπό τὰ ψέματα τοῦ ὄφεως συνάνθρωπό μας εἵμαστε ἀδέλφια. Εἵμαστε παιδιά τοῦ

ἴδιου Πατέρα. Εἵμαστε μέλη τῆς ἴδιας οἰκογένειας. Εἵμαστε μέλη τοῦ ἴδιου ζωντανοῦ σώματος τῆς Ἐκκλησίας. Τά μέλη ἐνός ζωντανοῦ σώματος συνδέονται μεταξύ τους μέ δεσμούς ἄρρηκτους. Ὅταν πονάει ἓνα μέλος, ὑποφέρουν ὅλα τά μέλη. Ὅταν ἀρρωσταίνει ἓνα μέλος, ὅλο τό σῶμα φροντίζει γιά τή θεραπεία αὐτοῦ τοῦ μέλους πού ἀσθένησε. Ὅταν τό μέλος θεραπευτεῖ, τότε ὅλο τό σῶμα χαίρεται καί ἀνακουφίζεται ἀπό τήν καλή αὐτή ἀποκατάσταση. Ἐφόσον μέ τούς συνανθρώπους μας ἔχουμε τούς εὐαγγελικούς δεσμούς τῆς ἀγάπης, ὑποφέρουμε μέ τίς πτώσεις τους, ἀλλά δέν τίς σχολιάζουμε. Χαιρόμαστε, ὅμως, μέ τήν ἀνάστασή τους καί πανηγυρίζουμε γιά τή θεραπεία τους. Εὐφραινόμαστε, διότι ἀγαπᾶμε τά ἀδελφία μας. Εὐφραινόμαστε, διότι βλέπουμε τήν πνευματική μας οἰκογένεια νά εἶναι δυνατή. Χαιρόμαστε, διότι ἡ τοπική

ἐκκλησιαστική κοινότητα εἶναι ἓνα ὀργανικά δεμένο σύνολο, στό ὁποῖο ζοῦμε ὁ ἓνας γιά τόν ἄλλο καί ὅλοι γιά τόν ἓνα. Πανηγυρίζουμε, διότι μετέχουμε στό πανηγύρι ὅλης τῆς Ἐκκλησίας, ἀφοῦ «χαρά ἐν τῷ οὐρανῷ ἔσται ἐπὶ ἐνὶ ἁμαρτωλῷ μετανοοῦντι». Χαιρόμαστε, γιατί ἡ εὐρωστία τοῦ ἐνός εἶναι δύναμη γιά τούς ἄλλους καί ἡ μετάνοια τοῦ ἐνός εἶναι παράδειγμα γιά τούς ἄλλους. Χαιρόμαστε, διότι ἡ μετάνοια ἐνός ἀνθρώπου εἶναι ὁ θρίαμβος τῆς Ἐκκλησίας. Ἐκεῖ πού ἡ Ἐκκλησία χτυπιέται καί διαβάλλεται, θριαμβεύει μέσα ἀπό τή μετάνοια τῶν παιδιῶν της.

Ἕνας ἄλλος λόγος γιά τόν ὁποῖο ἀξίζει νά εὐφρανθοῦμε μέ τή μετάνοια τοῦ ἁμαρτωλοῦ, εἶναι ὅτι ὁ ἀδελφός μας αὐτός «νεκρός ἦν καί ἀνέζησε». Ἡ μετάνοια εἶναι ἐπιστροφή στή ζωή. Ἡ ἁμαρτία εἶναι βουτιά στόν θάνατο. Ὅπως εἶδαμε στή σημερινή παραβολή, ὁ

ἀπολωλώς υἱός ἀπομακρύνθηκε ἀπό τό πατρι-
 κό σπίτι, γιά νά ζήσει τή ζωή ὅπως τήν ἤθελε ὁ
 ἐγωισμός του. Ἀντί γιά τή ζωή, ὅμως, γεύτηκε
 τόν θάνατο. Στή μακρινή χώρα τῆς ἁμαρτίας
 οἱ χαρές τῆς πτώσης κράτησαν γιά λίγο. Πά-
 ντοτε ἡ εὐχαρίστηση τῆς ἁμαρτίας εἶναι σύ-
 ντομη καί φευγαλέα. Μετά τή σύντομη χαρά
 ἔρχεται πάντοτε ἡ ὀδύνη. Ὁ νεαρός υἱός τῆς
 ἀνυπακοῆς, ἀφοῦ γεύτηκε τήν ἁμαρτωλή
 ἡδονή, στή συνέχεια ἔφαγε ἄθελά του καί τά
 στυφά ξυλοκέρατα τοῦ πόνου πού φέρνει ὁ
 λιμός τῆς ἁμαρτίας. Ἡ ἁμαρτία ξεκινάει μέ
 χαρά, ἀλλά καταλήγει σέ μιά βασανιστική καί
 θανατηφόρα πείνα. Ὁ ἁμαρτωλός πεινάει γιά
 ἀνθρωπιά, πεινάει γιά παρηγοριά, πεινάει γιά
 ὅ,τι ἔχασε, πεινάει γιά καθαριότητα, πεινάει
 γιά υἰεία. Στή χώρα τῆς ἁμαρτίας ὅζει ὁ θά-
 νατος. Τό βλέπουμε αὐτό καθημερινά. Οἱ
 ἄνθρωποι, ἀποκομμένοι ἀπό τόν Θεό, βόσκουν

στά χοιροστάσια τῶν παθῶν. Εἰδικά αὐτή τήν περίοδο ἐπιδεικνύουν τά κατώτερα, χαμερπῇ ἔνστικτά τους. Ἡ ἀπρέπεια, ἡ προστυχιά, ἡ ἀπανθρωπιά, τό συμφέρον, ἡ ἀτομικότητα, ἡ ἀδιαφορία συνθέτουν τό κλίμα τοῦ θανάτου, μέσα στό ὁποῖο ζοῦν καί ὑποφέρουν ὅλοι αὐτοί πού, κατά τά ἄλλα, διψοῦν γιά ζωή. Ὁ ἄνθρωπος τῶν παθῶν ζητάει τή ζωή καί διψάει γι' αὐτήν, ἀλλά, ἀντί νά τή χαρεῖ, μέσα στίς πτώσεις του τρώει τόν θάνατο μέ τό κουτάλι τῆς ἐξάρτησης καί τῆς ἄγνοιας. Ὅταν γεμίζει ἡ ψυχή του μέ πίκρα καί ἀπογοήτευση, τότε ὑπάρχει ἐλπίδα νά θυμηθεῖ ποιός εἶναι ἡ πηγὴ τῆς ζωῆς, ποιός εἶναι ἡ ἀληθινὴ Ζωή καί νά ἐπιστρέψει κοντά Του. Αὐτή τήν ἐπιστροφή τοῦ χαμένου καί μπερδεμένου ἀδελφοῦ τή χαίρεται ὅλη ἡ Ἐκκλησία. Χαιρόμαστε ὅλοι, διότι ἓνας συνάνθρωπός μας, ἓνας ἀδελφός δραπετεύει ἀπό τόν τάφο τῆς δολιότητος τοῦ

κακοῦ καί ἔρχεται στό πανηγύρι τῆς ἀνάστασης καί τῆς ἐλπίδας. Ἡ ἀγκαλιά τοῦ Θεοῦ, πού ἀνοίγει γιά ὅλους τούς ἁμαρτωλούς, εἶναι ἡ πηγή τῆς ζωῆς. Ἡ ζωή μέ τόν Θεό εἶναι ἡ μοναδική ζωή πού ὑπάρχει. Ἡ ζωή χωρίς Χριστό εἶναι μιά ἄσκοπη διαδρομή, γεμάτη πόνο καί πίκρα. Ὁ ἄνθρωπος χωρίς Χριστό πεθαίνει πρίν πεθάνει, νεκρώνεται ἐνῶ ἀκόμη ἀναπνέει, φθείρεται καί σαπίζει κάτω ἀπό τό βάρος τοῦ ψέματος, τῆς ἀπάτης καί τῶν συμβιβασμῶν, μέ τά ὁποῖα γεμίζει τήν ὑπαρξή του.

Σήμερα ὁ Κύριος μᾶς καλεῖ «εὐφρανθῶμεν»! Μᾶς περιμένει στή γιορτή τῆς μετάνοιας. Στρώνει τήν εὐωχία τῆς ἀποδοχῆς, τῆς συγχώρεσης καί τῆς ἀγάπης. Θέλει νά παρακαθίσουμε ὡς συνδαιτυμόνες στό γιορτινό τραπέζι τῆς δόξας Του. Σφαγιάζεται ὁ Ἰδιος σάν ἐκλεκτός μόσχος καί παρα-

θέτει τόν ἑαυτό Του ὡς ἔδεσμα. Νά φᾶμε καί νά πιοῦμε ἀπό τή Θεότητά Του. Νά κοινωνήσουμε μέ τά ἀδέλφια μας, πού μετανιωμένα ἔρχονται νά καθίσουν μαζί μας σ' αὐτό τό δεῖπνο τῆς συμφιλίωσης καί τῆς συνδιαλλαγῆς. «Εὐφρανθῶμεν» ὅχι μόνο γιά σήμερα. Πάντοτε νά εὐφραινόμαστε γιά τή δυνατότητα τῆς μετάνοιας πού μᾶς χάρισε ὁ φιλόανθρωπος Θεός. Νά χαιρόμαστε γιά ὅσους μετανοοῦν καί πηγαίνουν μπροστά στή ζωή τους, ἐπιστρέφοντας στή ζωή τοῦ Χριστοῦ. Νά χαιρόμαστε, διότι κι ἐμεῖς, πού δοκιμάσαμε τή στυφή γεύση τῆς ἁμαρτίας, μπορούμε συνεχῶς νά ἐπιστρέφουμε στόν Πατέρα μας. Νά κάνουμε τήν Ἐκκλησία νά χαίρεται γιά μᾶς, ὅπως ἐμεῖς χαιρόμαστε γιά τούς ἄλλους. Αὕτη ἡ ἀτέλειωτη εὐωχία εἶναι ἡ κληρονομία πού μᾶς ἀξίζει ἀπό τώρα καί γιά πάντοτε. Ἀμήν.